

סימן י' ו' (ב)

דבר שאינו מתכוון ופסק רישיא

1. רמב"ם הלכות שבת פרק א הלכה ה

/ דברים המותרים לעשותן בשבת ובשעת עשייתן **אפשר** שתעשה בגלל מלאכה **ואפשר** שלא תעשה, אם לא מתכוון לאותה מלאכה הרי זה מותר, כיון גורר אדם מטה וכיסא ומגדל וכיוצא בהן בשבת ובלבד שלא יתכוון להפוך חוץ בקרע בשעת ניריתו, לפיכך אם חפרו ה الكرקע אין חושש בכך לפי שלא מתכוון, וכן מהלך ג אדם על גבי עשבים בשבת ובלבד שלא יתכוון לעקור אותו, לפיכך אם נער איינו חשש, ורוחץ ידיים בעפר הפירות וכיוצא בו ובלבד שלא יתכוון להשיר השיער, לפיכך אם נער איינו חשש, פרצה דוחקה מותר להכנס בה בשבת אף על פי שמשיר צורות, וכן כל דבר שאינו מתכוון בזון זה הרי זה מותר.

2. גוספה מסכת שבת ד' כי עמו ב

/ מה שמשמעותה בשאלות דודא ד אסור לשותת סמא דעתה היא כרבי יהודה אמר דבר שאינו מתכוון אסור ואע"ג **דקליל כר"ש** דשי הטע דוקא בשבת מושם דבעינו מלאכת מחשבת אבל בכל התרורה כולה סבירא לו כרבי יהודה **איינו נראה לר' זביב'** חתורה כולה קיל' כר"ש **דשיי** כדמשמע לעיל בפ' המוציא (פא):

כשות משנה דעתך חופף למפטפס וכו' והוישט דבר שאינו מתכוון וכן משמעו בפרק כל פסולי המקדשן (במורות ד' לד'). **דשותיאל** סבר כר"ש בכל התרורה כתלה דודא שאינו מתכוון שרי גבי המקדש דאמר רב דפסוק שמואל החם כר"ש דשיי להקיי ולפרק עד השתה לא אשמעון שמויאל דודא שאינו מתכוון מותר דבר **חיה בא איש כי ואיש חלק** בין שבת לodulema איצטריך התם שפיד לפסוק כר"ש ע"ג דבר אשמעון דבשבת הלכה כר"ש **וחכא** אתה אפילו לך' שמעון דפסוק רישיה הוא דודא יסתרס בשתיי כוס עיקרין.

3. שיש בכוית

מותר לлечט על גבי דשא אבל אין לדרכך על גבי קוציםibus המוחברים לקרע, ואם עשי הדשא גבויים. וכן **ולא מהר, ובחדאי שלא יזרץ שם, שמא יתלטש מן המתחבר.**

4. חורה שם

ושמעתי מגרשי... **דוחן** אminus אם מרבה למכת ע"ג דשא, וזה יתלוש עשה באחת מפסיקותיו, מ"מ עלינו לדון על כל פסיעה בנפרד, ובאותה פסיעה אין פ"ר שיונטש עשה.

5. רמב"ם הלכות שבת פרק א הלכה ו

עשה מעשה ונעשה בಗילו מלאכה שודאי תעשה בשביל אותו מעשה ע"פ שלא עתכוון לה חיב שהדבר ידוע שאין יכולו של לא תעשה אותה מלאכה, כיצד הרי שצרכן בראש עוף לשחק בו לקטן וחתק ראש מיחה אלא המות בא בשבilo וכמו כן בזוה.

6. שיש ב' ח' נטמא לה' שבת אות יב

/ יב. ואם עשה מעשה שכחוצאתו הרכהית נעשית מלאכה, אף-על-פי שלא נחכוון לה לחוצהה, הרי זה פסק-דרישה ואסור לעשו, וכפי שיבורר (לה). **ופסיק-**דרישה פירוטו – חthon ראשו ולא ימות, כלומר בשם שאיד-אפשר לחחון את ראשו של בעל-חיים بلا ניגום בכך להמתתו, אך אי-אפשר לפעלה המותה להיעשות מכלlei שתיעשה מכוחה המלאכה האסורה (ג'ו). **ולכן,** הנintel ידים במקומות זרעים. יש בכך משום פסק-דרישה. גם אם לא נכון להש��ות (לה), הפתוח דלח נגד הלהבה הקוכה אל הדלה, יש בכך משום פסק-דרישה, כי הרוח הנושכת גורמת להגברת הלהבה (לה). **ולכוביה** (לה*).

7. שולחן ערוך אורח חיים סימנו שג ט' סעיף כ'

(פה) אסור לסרוק במסرك שבת, ואפיו אותו שעושים משער חזיר, (פה) כב שא"א (פז) שלא יעקרו שעורות. אבל מותר • כב לחוף (פה) ולפספס כיד (כ"ג)

8. מנהה בחורה סימנו שג ט' סעיף ג'

(פה) שא"א וכו' - וע"כ אף אם אין מכוון לתלישת השער ג"כ אסור דחי פסיק רישא ובגמרה איתנא ذכל הסורק להשרר נימין המודול דין [הינו שנטלו קצת ועדיין לא עקרו לגמרי] מתכוון כדי להפריד היטב שעורתוי ונימ' מזה אפיו במסرك ורק [כגון באראש"ט רכח] שאית פסיק רישא ג"כ אסור אם לא באפין שאין להシリ הנימין ה"כ. כתוב בספר ישות עקב ראייתי אינשים מקלים לסרוק ראשם בשבת וכמעט עשה הדבר כהיתר אצלם ואילו לעינם שכך רואת לעבור בשאט נפש לחל שבת בידים ומהראוי לכל חכם בעיר להזהיר ע"ז; אולי ישמשו ויקחו מוסר עכ"ז ומה שמשיביו שמקורת לתקן שעורתוי כדי שלא יונגה בפי תברוי הלא יכול לעשות באפין החיתר כנ"ל וכן לדלקמה בסkap' ז' ומלבד כ"ז הלא יכול לחוץ ולפספס שעורתוי ביד ולמה י עבר אישור חמוץ צח בדים:

9. ש"ת אגרות משה אורח חיים ח'ב סימנו עט

בדבר לסרוק השערות שבת אסור בין במרתק שהוא נקרא קאם בין בכלי העשי משער חיזר דהוא נקרא בראש למפורש בש"ע סוף סימנו ש"ג, ופושטו ש"ה כשנעשה התראש משאר שעורת וליכא שם חיתר בוה. ורק לתקן מעט השערות מתיר המג"א שם בס"ק כ"ב בשם הריב"ש בכלי העשי משער חזיר ולא במסرك. צריך שייהי ע"ז כי מיוזד לשבת כדאיתא במנ"א סימנו שכ"ז סק"א ועייש' במחצית השקל.

קצור הדבר שלסרוק אסור אף בראש, ולתקן קצת מותר בראש סולקה כהמאמיר מרדכי, ואם קשה להשיג יוכלה לייחד כל בראש לשבת, יש לייחד לכתלה בראש שאיתו ראוי לסרוק כהמאמיר מרדכי, והבראש יהיה מיוחד רק העשו משערות שיחיה רק לשבת אבל רק לתקן מעט. והנני יגידו, משה פינשטיין.

10. שולחן ערוך אורח חיים סימנו שלו ט' סעיף ג'

* כד' מותר לילך על גבי עשבים, (כד) בין לחים בין יבשים, (כה) כיוון שאיתו מתכוון לתלוש. אבל האוכלם בגנות, אסורים ליטול ידיהם על העשבים (כו) ה שימושים אותם, אע"פ שענים מכובנים, (כז) ו פסיק רישיה הוא; אבל מותר להטיל בהם (כח) מירגלים * (כט) או שאר משקין שאינם מצמוץין. נתן (ל) ולפע טוב להחמיר שלא לאוכל בנעת, אם ישמש שם עם מס. דברישו יחו"ט שלא יפלו שם מט' בע"י שם שה"ג.

11. סובץ שיעורים כתובות ס' י"ח

שאינו מכוון לתלישה דהתלישה נכללת בהסירה, וא"כ אפיו לא נתה ליה בתלישה אין לפוטרו בנטו מוכoon מתכוון דהא מתכוון לסירה ותלישה בכל סירה כיוון דאי לא ביא זו, והיינו דאי' כוננה לנוף הכלאה אלא סני ברכיה שמכחין להמעשה שהכלאה נכללה בה בהכרה, ולפ"ז הזרב פיטום, דרישיה זאת אסור בדאיריה בכל האיסוריין בלבד כשבת דין חילוק בין יהאה ליה לא נתה ליה, וכשה

יח) דף ז. תוד"ה הא מסוכרא דניזיתא וכו'. במחולקת העורך ותוס' בפס"ג דלא ניחא ליה, לכוארה נראת טעם מחולקת זו דתלו בטעמא דפודה ריש' בפס"ג, דיש לפרש בוה צנ' טעמים: א) כגון בנזיר חוף אבל לא סורס דסירה היא פ"ד, דיל' כיוון שיודע בבס"ק תבלשות שערות כילורי מכון לתלישה, אבל הילא דלא יהאה ליה ע"כ אינו נבנין ב' בין דבריה היא פ"ד לתלישה נבנין דתלישה בכל שירקה וסגי ברכה זיכרנו בירקה א'

12. אור שמח הלמות שופר וסוכה ולולב פרק ח הלכה ח

עד נראה לנו להקדים, דהיכא דאיו מתכוון לעשות המלאכה, אלא שעיא נועשית ע"י פסיק רישא, כיוון שעשו בלי מתכוון עבר מושם ל"ת כל מלאכה, דהא המלאכה נעשית, וביחס אל האדם היא בלא תעשה, אבל עשה דשבתנו ذקאי על הנוגן ששבות, כי לא מכוון לעשות מלאכה ועסוק הוא באכילתו הרי הגוף שותת, כמו כי מלקט

ענבים ואגב גורא נתקן החרושuna, דהא הוא מלקט לאכילה ואגב נתקן רח' החשענה, אותו גוף האדם אינו שוכנת, רק שהמלאה נעשית ומתייחסת אל האדם שע"י נעשה, וובר בלא' דלית כל מלאכה, אבל לא שיק לומר שהאדם אינו שוכנת, כן נלע"ז,

13. שולחן ערוך אורח חיים סימן רעו ד"ה סעיף א'

- (א) נר שמונה (ב) אחורי הדלת, (<א>) אסור לפתח הדלת (ו' א כדרט), (ומבאים פ"ה ומרוצי פ' כ"ב וב' בשם סמ"ג) ב' שמא יכובנו *
- (ג) הרות.

14. ביאור הלכת סימן רעו ד"ה . שמא יכובנו

- שמא יכובנו - לכואורה קשה זהא אמרין בוגרא דזהו פסיק רישיה ולכך אסור בויה אף שאינו מכון לכבות אלם לפי מה שפירש שם המהרש"א דלא היה פסיק רישיה ממש רק קרוב לפס"ר ניחא הלשונ:

15. שולחן ערוך אורח חיים סימן שכ סעיף י

- / תבית שפקקו בפקק של פשתן (מט) לס吐וט נקב שבפניה שמצויאן בו היין, (נ) יש מי שמתיר (נא) ע"פ שא"א שלא יסתוחט, והוא שלא יתרח תחתני (נב) כל; זכינו שאינו נתנה בסחיטה זו, הרי בפסיק רישיא נמי אישור מshed בחרה מדמי מה כתו חותמת התממש בחומר טחותה הראהו * דלא ניחא ליה, ומותר וחלקו עליי, ואמרו דאע"ג דלא ניחא ליה, כוון (גנ) בא דפסיק רישיא זהא, אסור. והעלם נתנים הימער (נד) בדבר, ויש ללמד עליהם זכות, זכינו שהברוא ארוכה חזך לנערות ואין יד מגעת לנערות, מונר מידי דחיי כב אספוג (פיש העוד ספוג הווע על ראש דב אחד גדר שבטים, ובעשה שמריס לראש להסתכל בשלם יוד אוטו הספוג על עיני ואשי ראה כולם ולילי זה לא היה טפי נשלט מפנוי) שיש לו בית איזוזה; (<יב>) ולפי שאין טענה זו חוקה, (נה) מש' לגמגנ' בתה * טוב להנרגים נג' שלא יהא כל' ותחת החביטת בשעה שפוקקים חנקב (ועל סי' ש' עד מדעי סחוותה)

16. ביאור הלכת סימן שכ ד"ה . דלא ניחא

- דלא ניחא ליה - הנה בעינינו לא ניחא ליה כלל בהסתמיטה ואדרבה היה רוצה שלא יסחט כי הולך לאיבוד אבל באמות אפילו רק חיכא שאינו נתנה כלל בחפעולה שעשה על ידו ואינו לי שום נ"מ בזה נקרא ג"כ פ"ד דלא ניחא ליה בזוז אין מכון להפעולה בן האכילה התוספות בשבת ע"ה ד"ה טפי מהא דשבת ק"ג בוגרא דקעביד בארעה דתביריה:

17. משנה בחרה סימן שלו ס'ק ב'

- (כו) פסיק רישיא הוא - דאי אפשר שלא יעל לנדים האם יוכל בזינה שאל' ולא של אדם האהבו ייש מתירין זס'יל כיוון זפ"ר דלא ניחא ליה הוא שרי אף למתלה והרבה פוסקים אסרו גם בפ"ד דלא ניחא ליה למתלה וכמבעור בסוף סימן שכ ע"ש:

18. משנה בחרה סימן שכ ס'ק ג'

- (ג) דפסיק רישיא הוא אסור - מדרבנן אבל חוויכא ליכא בפסיק רישא דלא ניחא ליה לכ"ע וכ"ז וזה לעניין שבת דבעינן שייא מאלאכת מחשבת אבל לעיין שארי איסורי תורה דעת הרא"ש דפ"ר דלא ניחא ליה לכרע אסור ואיסורו רוחא מן התורה:

19. ש"ת מנחת שלמה חלק א סימן י'

בדבר פתיחת מקור חשמלי בשבת

/ לתועלת המיעינים, אקדמיים לבאר בקצחה את התהליך של מחוזר הקירור והפעלת המניע: עקרונות הקירור הם: א) מدت ההתקאות של נזול תליה בלחץ, ככל שגדל לחץ הגז דרישה טמפרטורה גבוהה יותר לאידי מהו של הגז. ב) התפשטות הגז גורמת להורד הטמפרטורה, והתכווצותו גורמת לעליית הטמפרטורה. "מחוזר הקירור" הוא כלhlen: המגע מפעיל קומפרסור הדוחס את הגז לחץ גבוה. בתהליך זה מתחמם הגז, כשהלחץ מגע לערך מסוים נפתח שסתום והגז עובד לצנור מפוחל אשר הוא מתקדר מהאייר שבسبיבתו, ולעתים בעזהת מאורר, הגז מתקדר ע"י כך במקצת וכשל לחציו הגבוה הוא משתנה לנזול, מכאן הוא עבר דרך שסתום אחר לבית קובל רחוב יותר הנקרא תא קירור, במעבר לתא זה הוא מטופש במרירות והתפשטות זו גורמת לירידה חזקה בטמפרטורה, כך שדפנות תא הקירור מתקררים מאד, והגז שבתא הקירור מתחמם ע"י כך, הגז עובד שוב לקומפרסור הדוחס אותו לחץ גבוה ומהוחר מתחילה מחדש.

// על מנת לשמר על טמפרטורה רצiosa בתוך המקרר נמצא גם מוסט, עיקר מבנהו הוא כדלקמן: בתוך המקרר נמצא מכל קטן של גז מסוים (גז זה שווה מהגו המשמש בתהליך הקירור, והוא אכן משתנה לנזול בתנאים שבמקרר) המוחכר ע"י צנור דק למיפוי העשו מחומר גומי, כאשר הטמפרטורה שבמקרר עולה מעתה וזה, בחתפשותו הוא גורם להתפשטות המפוח, התפשטות זו גורמת לסגירת מעגל חשמלי ע"י זה שנוצר מגע בין שתי נקודות המגע של המפסק החשמלי, רק אז יכול המגע של מכנית הקירור לחתחיל בעבורתו כמתואר לעיל, עם ירידת הטמפרטורה במקרר מתקטן נפח הגז במוסט והמפהות מתכווץ שוב, בטמפרטורה מסוימת שנקבעת לפיה משב שני המגעים של המפסק, החمعال החשמלי נפתח שוב ופעולה הקירור נפסקת. ע"י התאמת המוסט, (ורגונטוטר) כולם ע"י שינוי המרחק בין המפהות והחלק השני של מפסק המוסט ניתן להוריד או להעלות את מזת הקור במרקם.

א. פשוט וברור שבשבעה שהמנע עובד אין לחוש כלל לפתיחת הדלת, כי אף על פי שהחומר הנכנס לתוך המקרר גורם להאריך יותר את זמן העבודה, ויש לפעמים שלולא הפתיחה היה נפסק תיכף, ורק הפתיחה גורמת להמשך עבודה, מ"מ אין בזה שום אסור, והרי זה דומה לסוג את החלון כדי שלא יכנס הרוח ויכבה את חם, וחיען שמניעת כבוי איננה חשובה כלל לגבי הבערת, והוא הדין בנדון דין, ואין זה שיק כלל למוסטי שכן ברגע שחייב מושם מבער ישי שם השמן שהוא מושך, והוא עצמו בוער, משא"כ כאן, בעבור המגע היא ע"י הפסקת החום, ואילו החום הנכנס לא בוער ולא מבער אלא מונע רק הפסקת מעגל החום, וכיון שכך פשטות הוא שלא כלום הוא. ואף שגם המקרר הוא במצב כזה שפעלת הרים קרובה להפסק שלחוש שבעתיחת הדלת מזיזים קצת את המקרר ומקדימים בכך להפסיק תיכף עבודה המניע,

20. ש"ת פנחת שלמה חלק א סימן י'

ג. גם נראה דבר ששבשה שהמנע עובד, מותר שפיר להוריד את הטמפרטורה של המקרר ע"י הריגולאטור המועד לבב, כמו שבפעולתו זו הרא רט מסתינו את המרחק שבין המפהות והחלק הנגדי של המפסק וגורם בכך המשכת העברודה אין לחוש בזיה לתיקון מטא, מיו שחייבת מועד לכך, ורגלים תמיד לשנתו, דשפיד שי בכח' ג' דאו לחוש לאשא יתקע, - ולפי האמור להלן נראה שהוא שומר גם להעלאת הטמפרטורה עפ"י שגורם בכך להקלים הפסקת העבודה - ואף שבဟודה זו הוא גורם למעט את הזמן שהמנע נתן ואינו עובד, ונמצא שבמבחן חום יעבד מס' פעמים יותר, מ"מ נראה כיון שבזיה שעתה אין האדם עושה שום מעשה ואינו גורם שום מלאכה זולת המשכת העברודה לא אכפת לנו כלל במה שגורם להקלים אח'כ את הפעלת המניע אחר ישבות, וכמו"ש במק"א שמותר לנורום כבוי לפני החדלקה, כגון לנעץ בורג בשעון אוטומטי לכבות את החשמל שהשעון עתיד אח'כ להידליקו, ומוכח הוא מכמה מקומות שמותר בכח' ג' גם בגין מלאכה דאוריתית ולא רק בגין הפעלת מנוע שאינו עושה שום מלאכה.

// גם פשוט הוא שאף אם היו אמורים שיש איסור תורה בהפעלת מנוע מ"מ בנדון שלנו ע"ג שהחומר נכנס תיכף ומקדמים להפעיל את המניע בשעה קצרה אפייה אין זה דומה למ"ש דהמגיס ראייב מושם מבשל, או כמו"ש הריבט"א בשבועות י"ז דקרוبي בישול מלטה הוא וחיב, דשאינו התרם שמתחיל תיכף להתחמס יותר וממהר להתבשל, משא"כ

כאו שהחומר רק גורם של אחר זמן יתפוצט הנו, ויחד אותו המפות, ורק או תחילת המלאכה ע"י זה שיגרום לחבר עם הרים, בעודו זה מסתבר דחויב רק נורמה בעלמא, nons אפשר שכיו שמייקר הדין אמרו בגין שנורמה מותר, וכן או שהרמ"א הביא דעת המרדכי שלא שי אלא במקומות פסידא, מ"מ אפשר שודוקא בכח'ג שמכוין להזיה לרמא, או הרה דאסון שלא במקומות הפסיד, אבל בכח'ג דנדונו זדקן שאינו מכין אלא לפותוח הדלת, וכן פס"ר הוא שיצא מזה נורמא בכח'ג לא מעתין שאסון אין לסתוג א-בטי שידי שאסור פס"רapiro בדרבען. וקצת דוגמא לכך מזה שבשות של אמרה לעכ"ס לא אסור בפסק וישו כמבואר שם בגמ"א וכטוף סי' ר'ג עלי"ש, והשבות של אמרה לעכ"ס תמורה יותר מnormא, דנPsi רבוואי הסוברים שמותר לכתוליה אפלו שלא במקומות פסידא, וכךין שכן אפשר שכמו כן יש לחלק בנידון שלנו בין מכין להזיה ובין פסיק רישא. כל זה כתובנו לעניין גרט הפעלת מנייע בתחולתו, משא"כ בניד"ז שהמקרר הוא כבר באמצע עבודתו אלא שرك מקדים פעם אחת קרב פעולתו מסתבר שמותר לעשות כן אף בכח'ג שלא חשיב כלל נורמא.....

// סוף דבר, נלענ"ז שיכל אלה הטעמיים שכתובנו פשוט הוא בלי שם פסקוק שלאחר שהמציא את המערה הנזכרת מהמתה הפתיחה אין לנו כלל להמנע מלהתגע בשבת ומותר שפיר לפותח בשבת את דלת המקרר בכל עת ונכל שעשה שרצה ביה בזמן שעבוד ובין בזמן שהוא עת.

21. ש"ת אגרות מטה אורח חיים ח'ב סימן טה
ובעצם פתיחת המקרר אם מותר יש בו דברים הרבה וכבר הכריע תנ"א הענקין שליט"א שיפתחו בשעה שהמאטאר /שהמטיע/ חולך ועובד ובן טוב לנוהג ואין להאריך ביה בכתוב יותר.

22. ש"ת ח"ר ע"ז או"ח א סימן קנא
ג. על דבר החוראה שיצאה ממי לדקדק שלא לפותח את הפריזדר בשבת רק בזמן שהמאטאר עובד כת"ר דאי"כ יקשה שאם בין השימושות הי המאטאר /המטיע/ משותק תהא אסורה פתיחת הדלת בשבת גם כשהוא עובד אח"כ משום מוקצה דמינו דאיתקצאי בין השימושות אונתקצאי לבלא יומא. ומשום זה העיר כת"ר למצוא תקנתא ליה לעשות באפ"ן המותר דתהיין ללחוץ על הידית של הדלת לאחר מכן או בגופו באחרוי ידיו או בין אצילי ידיו דחיי בכלל טלטול בגופו, מעין בש"ע הרב סימן רע"ג, אין בו אסורה מוקצת אפלו אם הוא לצורך דבר האסור כבשו"ע סימן ש"ח ס"ג שריא ס"ת, ואיך רק בכח'ג לדבריו יש לפותח את הפריזדר.

הנה בראשונה יש לבאר דמינו דאיתקצאי לא אמרו אלא בדתיקצאי כל בין השימושות - דהילע שבנ"ז המאטאר יהא משותק כל מישך זמן בין השימושות זה מליטה דלא שכיח כליה האי - כמבואר ברשי' שבת דף מ"ד ע"ב ד"ה וזהו שנטטלין מעביד יום שלא היה עלי כל בין השימושות אבל חיו עלו כל בין השימושות אונתקצאי לבלא יומא, עכ"ל. ומסיים דבריו היל נראה דאמוטי אמרין מגו דאיתקצאי דוקא דאיתקצאי כל בין השימושות, אבל במקצת בין שימושות לש מגו דאיתקצאי וכו' וזה לא שכיח שהמאטאר יתי' משותק כל בין השימושות ועפי' רוב און ידעין כלל.
(ב) נס בשבת גוףא כשוחא משותק לא ברור שאסור לפותח ולכון בכך זה יש לסמן על מ"ש המחבר סימן רעט סעיף ז שאם חתינה על נר שיטטלטו משיכבה מותר לטטללו אחר שכבה [אמנם הרמ"א שם הביא בשם ויל"א דלא מהני תנאי ושכן נהגין במדינת אלו אבל מטיסים שם ונהגין לטטללו ע"י אי' ואין בזה ממשום אמרה לא"י הוואל ומהנרג הוא כך היי כאלו חתינה עליו מותתלה הינו שבטטלול ע"י עכirs דקל טפי סומכין על הדעה הראשונה ומהני תנאי ואעפ"י שלא חתינה מ"מ עצם המנתג שנגנו לטטללו הי כמו חתינה, וממליא נס בנ"ז בפתחת הדלת כיון שאין האיסור ברור כי אפשר לסמן בזה דמולעל תנאי ועצם הדבר שמכניס שמה כל התבשילים עם שיעציאנו בשעת האכילה היה כמו שחתינה דמי]. [ולדעת הרמ"ב] ביצה פ"א הרי היכי דלא דחה את הדבר בידים אמרין שפיר כנסטלך האיסור נטלך גם המוקצה.)

23. ש"ת יביע אוטר חלק א - או"ח סימן כא

(א) לכואה ייל' שמכיו שבספרית המקרר און מטרת הפותח אלא להוציא את המאכלים, ולא להוציא אויר כב

זהה ליה דבר שאינו מותכוין, ואע"פ שהוא פסק רישה, שע"י פתיחתו בהכרח שמתנדף הקור לחוץ, מ"מ הוא פסיק רישיה דלא ניחא לה, שהריר ע"י בכך הוא גורם לשימוש שיתחיל לפועל מחדש, והואنشأ בעול החוץות לתשלים דמי החשמל, והיתה נוח לו יותר, אילו היה הדבר בוגדר האפשר, שיואר הקור בפנים. והנה אע"פ שבחידוש פעלת החשמל להזויים אויר קרייר, ניחא לה, בשביל קיום המאכלים, מ"מ מכיוון שעיקר פעולתו בעת פתיחת המקרר, והיא כנימת אויר חם או יציאת אויר הקר, אינה נוחה לו, הרי הוא בבחינת פסק רישה דלא ניח"ל ובאמת למחליקת הפסיקים בות, אי פ"ד דלא ניח"ל מותר למכהלה או לא, שלדעת חערן (ערן סבר) פ"ד דלא ניח"ל מונע, ולדעת התוטס וחראי'ש שבת (קג) אסור מדרבן.

24. ש"ת יביע אומר חלק א - א"ח סימן כא

(ג) ניחדרঅন্তের লিঙ্গ, כי הנה מלבד מה שנتابאר להקל עפ"ד המאיiri, שבאופן שהדבר קשה לו יש להתריר בפ"ר לכ"ע, יש להוסיף, שכן שאון הדבר מוצי כ"כ שיתחיל לפועל מיד, הוイ ד"ז בוגדר דבר שאינו מותכוין ולא פ"ר הוא. וכיו"ב כ' הרא"ש (בר"פ הבונה קג) דהיכא דאית ליה החשענה אחריתו, ושמא לא יצטרך לו, כשייקטן לאכילה חשיב דבר שאינו מותכוין, ולא הי פסק רישה, כיון שאון הדבר ברור שיutrיך לו. והג' כיון שאון הדבר ברור שעם פתיחת דלת המקרר יתחיל המנווע לפועל מחדש, חשיב דבר שאינו מותכוין. וע"ב בתוס' (כתובות ז). ובאו"ר זרעו ח"ב (בחילכת שבת סי' נט). ע"ש. פש גבון מה שמוכרח עכ"פ לפועל ומון מה, קודם הזמן שהייה צרכיך להתחילה לפועל, אילולא פתח את המקרר, והרי אין זה אלא גרמא, ואנו קיל' (שבת קכ) לא תעשה כל מלאכה עשויה וזה אסור הא גומא שרי. ע"ש. וthon אמרת Schulmudi ופסקו הרמא"א (טי שלד סכ"ב), שלא תהייר גרמא אלא להצליל מן הדליך, הוא לא"ה אסור מדרבן, ע"ש. וכן הובא בכ"י (סי תקיך). מ"מ היו פ"ד דלא ניח"ל בדרבן, שנتابאר לעיל שיש להתריר אף לדעת החולקים על הערדן, ואפי' היכא דהוי דלא ניח"ל ואין הדבר קשה לו, וכ"ש באופן שהדבר קשה לו שיש לנו אף דעת המאיiri להקל.

(כד) אמונה לא אחד שהיור זה דפסיק רישה דלא ניח"ל, איתו מבורר כ' בעניין, שאע"פ שאין רצונו בכניסת אויר חם, וביציאת הקור לחוץ, מכיוון שבעצם המלאה הנגרמת על ידי שתהיא הבערת החשמל ניח"ל, מנ"ל שהייה גם זה בוגדר לא ניח"ל, נימא שאע"פ שתחלתו באונס כיון שסיפרו בראצון הוּי ניח"ל.

25. ש"ת יביע אומר חלק א - א"ח סימן כא

(ג) אכן בדברי בזה עם כדיי הרב הגאון המפורסם כמהיר"ר שלמה זלמן אוירבך שליט"א, ניחתי לדעת, כי הפותח את דלת המקרר, כשהוא עובד, אינו עושה שום הברה כלל וכלל, بما שמשיך המקרר את פעולתו, עפ"ה הסוד שאון בזרם החשמל דין אש כלל, והרי אין הפעולה נעשית אלא ע"י הזרם. וכבר חובהו תורף דברייו לעיל (ס"י ט אות יח). ע"ש. אך הפטוח את הדלת בעת שאון המקרר עובד וגורם לחידוש פעולה הזרם החשמלי, גורם להזזות ניצוצות בעת התחלה העברדה, והוא פסק רישה, אכן פשוט דלא ניח"ל בהזזות ניצוצות אלה, וגם אין זה אלא גרמא, וא"כ גם בה אין שום חשש, בנסיבות פ"ד דלא ניח"ל וגראם בעלמא, ואין לחוש ג'כ' משום מותקן מען, לפי מה שנותבאר (בסי' הקודס) בדיון הרדיו והטלפון. ואך לפמי מה שהחומרנו לעיל (אות ז) שלא למלאת השעון כשהוא עומד מחשש תיקון מען. כאן שהדבר אינו אלא גרמא אין מקום להחמיר בזה. (ויש להעיר ע"ד המשפטיע עוזיאל שהתריר כאן, ולא חשש לשיטותו דהוי מתוקן מען. וליל). וע"מ"ש בש"ת חלקת יעקב (ס"י נד) להחמיר בזה. ויל' ע"ד. והעיקר לפ"ע"ד שיש להקל בזה מדינא. [ישוב מצאתי תשובה שלמה לדידי הגרש"ז אוירבך שליט"א בירחון סייני, (חדש סיון תשכ"א), ובקובץ מזכרות, לכבוד הגרא"י אויזיק הלוי הרצוג זצ"ל, שהפליא עצה הגדייל תושיה להקל בזה, מטעם שאון כאן אלא הפעלת זעם, וזהו אינו אש כלל. וכן הובא בש"ת צץ אליעזר חלק ח' (ס"י יב אות ד), וקיים. ע"ש. וע"ע בש"ת מנחת יצחק ח' ז (ס"י סד). ע"ש].

(כד) כלל העולה שמותר לפתח דלת המקרר החשמלי בשבת ובע"פ רראי ונכון שלא לפתחו אלא בשעה שרווא פועל, וביחוד כשעבז זמו רב כרבע שעה או שליש שעה מאמן שהפסיק את פעולתו, שאו קרוב לחאי שיתחיל לפועל מתי עם פתיחתו והוא פסק רישה בגל גרמא, (וע' Tos' פסחים (קא) ד"ה והלכה, ובשור"ת הריב"ש (ס"י שצד) בד"ה והטעם). וכן שמעתי במס גדויל הדור שליט"א שמורים כן שלא לפתחו כ"א בשעת פעולתו. שאו הוא פסק רישה בגרמא דשרי. וכן הורה הגאון מופת הדור מהרץ"פ פראנק בתשובה שנדפסה בירחון קול תורה (מנחים - אב

תשכ"ג), דוגמא לא חשב כמעשה לאסור בפסק רישיה. זוכ"כ בשיטת הר צבי המכ"מ חרlich סי' קמא אות ג') והמחמיר תבא עלייו ברכבה.

26. שלוחן ערוך אורחות חיים סימנו רג סעיף ה

26. שולחן ערוך אורות חיים סימן רג'ג סעיף ה

כל הדברים שאסור לעשות מדברים אלו, אסור לומר לאין קדוח לעשות לך אסורה לומר לאין קדוח. (כח) לא ללחוט הקדרה אם נטוגן; לא אמר עשה כי, אסור לאכל (צט) מכון דונגי נכני והרשות בתשובה (ז' ז' שערין וראות לאכל, אם חטפו אוותה השם קדרין, צט) מותחים לאכל (צט) מכך דונגי שאריהם יווידים שטעמי הקדרה מושגמים בתר ומשיבין אזען אבל תבור בחת חזרה ומבערת השיטה אמר בחרש החטא עני זה הקדרה מוחדים ותעראים אבל מא עני ישראל, (ב') אסור (ב' בכהן ג' תזרמת חדש)

27. משנה בחוריה סימנו רנג ס'ק כת

27. **מינה בחרה סימן רגש נס**
 / (צט) לכן נהוגים - אדליל קאי ופירשו דכיו ש אסור למוד לא"י לחם לכך נהוגים שהאי נתון התבשיל
 שתיקר למגרי על התנור כחום שהוסק שאז לכיא שום אסור כיון שאין שום אש בתנור ומה שמסיק אח"כ את
 התנור עיקר כוונתו אינו אלא לחם בית החורף דשרי [זיהכל חלשים הם אצל צעה וכמ"ש בסוף סימן רע"ז] ולא
 לחם את התבשיל **ולא** דרוי פסק רישא לנבי התבשיל שנתחמם ממלא מ"מ באמרה לא"י דהרי שבות דלית בו
 מעשה לא מוחמראן כל' תאי ושרי אף בפסק רישא **ודע לך** באיביליך שבתנור בית החורף שלטו שאן דך לבשל
 בחול מלמעלה ע"ג התנור לכך כלל לומר אכן עיקר מעת טפי ביחסיק רק לחם הבית ולא לבשל הקדרות
 שעומדות מלמעלה ע"ג התנור

28. שורט אגרות משה או רוח חיים ח'ב סימן סח

²⁸ בשכחה לחשוף את האור שבתוך הפרעוזדילרעד בע"ש כ"א תמיון תשכ"ב. מע"כ קידי הנכבד מיר חיט נסמכה א שליט"א.

הנה כיש שמש בהמקור שנקרא פרעוזידירער אוילעקטרי שנדלק בפתחת דלת המקור ונכבה בסגירת הדלת ושבחו מליקת את האור מוש בערב שבת, די אסוד לפתחו שתרי פסיק ורישיה הוא שרודא נדלק, והוא גם ניחא לו. ואם לא דודו שיש שם האור ופותחו אסוד לסגור שהריה דיא נכבה ופ"ר חואן אונט אם לא ניתא לו נמי אסוד וכ"ש שאפשר שגס ניתא לו שלא להפסיד מה שעילה החלקת האור בשתו מאסגר שאין לו צורך בהארו. ואם עיקר המכאים שהיכלו ליקח לשבת נמצאה שם יש להזכיר לפתח עין נכרי, והזכיר יסלק גם את האור ממש שוגם והו צורן כדי שיוכלו לפתח עין נכרי. והזכיר ברמא סי עירז' סעיף ב' דעתינו להקל לעזר גודל באמירה לנכרי אף' במלאת גמורה. והפוטינה מודת עין נכרי אף' כאשר צורן כי משום דכינוי שאית מתכוון להודיל האור אף' שעוזר פ"ר מותבר לומר לנכרי כדאיתא בגין סיימנו רע"י סק' ז' וכטמו שיד סט"ח בסופו, אבל לומר לו שישלט את האור // שהריה מותכוון לכבות הוא ורק כבש צורן גודל

29. שטח לאן

מותר לומר לנכרי בשבת להוציא או להבנין דבר למקדר החשמי, גם אם עליידי הפתיחה יופעל מיד מטע מקדר, ואפלו אם הגורה שבו תידלק עלידי כך ע). שכן אין ונכרי מתכוון לכל אלה אלא בונגו להוציא או להבנין למקדר בלבד. וכן מותר לומר לו לסייע את המקדר הפתוח גם בשיס

לעוגנים, מתקו על ידיהם, ורואה לעיל פרק ל סעיפים ב ו יח'). והנכרי יבנין, מה עליון לעשות (ט).

3. הערכה שט

שחויר פיר של זכרי התרבות בגחלים, עכיה, וכייה בשוויון מחרם שיק אוית סרי קות דיה זותה נדבר. וזה דמתמיהר המיב בסרי דעו סיק ל, עיש בשעהיך סיק לה וכחיך דעיאן, והאיסור הוא בגין זאמיריה לבורי נטלול מוקצת, ועין לעיל פל' העות כת, ואולם שמעתי מהנישׂו אונערבן שליטיא, שטפקפ קזח בעזס חווין הווע, ופכינן שבאוון קריין ומוחובן געשית ההולקה ריך עיי' פתיחת הוללה, והביבוי געשה ריך עיי' סנירטה, אפשר דחשיב כבושה מעשה בדים, ואינו בנדיר פיר, עין לעיל פמי סוף העורה מה. והוא דמי רג בביב סיק צס ריך, ייל מסני שלא בכל פום שטפיקט את התניר געשית מלאת הירושל, וכן בהאיו דשם נמייב סיק נא, אף שאיא ליטול הקוריה אלא עיי' חתוי בנהלים. ביום אין זה אלא מקרת, ולכן רוחה כטעו דבריהם נפודו, מלאיכ בוניד הדלת והכפותה הם נטפלת אחת. אך אופיך בראה, מוכיון שהגברי יכול גם להוציא התקע ולפתח ובב מפני עזיז תחבורות שוגות אפשר לפחות את הדלת פבל' שטידליך הנורא, עין לעיל פמי חורה לנו, לנו מותר עיי' נכרוי, אף אם יודיעם ברור שותגברי יפתח את הדלת ברוגל, ובב נתברר שטפני זה לא באמר לכל השבת משוט מיגו דאיתקאי, עכיה.

11. ש"כ מבוא אות טו

טו. כאמור לעיל בסעיף יא, דבר שניינו מוכחן מותר לעשותו, דהיינו מעשה שאין בנסיבות הנסיבות מושם תוצאה של מלאכה אסורה, אלא רק ספק, אם היה בו או לאו (ט). ומותר לעשות מעשה של יותר גם אם יש בשעת עשייתו של מעשה זה ספק לשעבור, זהינו שישנו ספק, אם הגורם שבשל קיומו היפוך מעשה ההיתר לפ██יך רישא, בבר קים (כלומר, הספק בקיום זගות הופך פ██יך רישא לדבר שניינו מוכחן) (ט). וכן מותר לسانוג בשבת ארון כסיש לו ספק, אם יש בו זוכבים, שארכ-על-פי שאם בודאי יש בו זוכבים, יהיה זה פ██יך רישא, שהרי בודאי יצודו פליידי סגירת הארון ועל כן אסור לסוגר, מכל מקום, עכשו כבשיש ספק, אם יש כאן זוכבים, שוב איינו בכלל פ██יך רישא, והוא זה דבר שניינו מוכחן (טט).

12. ש"כ ייטו

(ט). ספק בידו, אם יצא את גורה מבعد יום, או נתקה, יש מקום להקל לפתח את המקרר (טט). ויש מן הפסוקים שמחקרים בדבר (טט).

13. חערת שם

(טט) מהא דמי שמו סע' ג בביהיל דיה ולכן יש. וכיה מפורש בשוויה מלמד להוציא ארית פסח ג' וחמש עס' קב, וכן שמעתי מפני הנדרשי אייערבן שליטיאן, אלא שהוא גוטך ואומר, ואורי אין דוחה לדין דמי כשנתעורר הספק געומיזן הא גורה על חותמת הראשונה שנשאות במקומה, עכבי.

14. שולחן ערוך אורח חיים סימן שטו סעיף ג'

agnet. ולבן יש ליהר (טט) שלא ליטו (טט) וזהו סעיף ג' לא לשות כליט שופטבג ג' בשבר. הדי פ██יך רישא שישחו שם (בהתאם ומידכי ס'ג כירה וגדר). (טט) ח' ד' יש מוקלן במקום שאם מיטה הכליל ליטלים ממש, טיטה.

15. ט'ז אורח חיים סימן שטו ס'ג

עד אף אם תאמר דבთאי היה פ"ד ואסור מ"מ בספק אם יש שם זוכבים יש להתיר דשם אין פ"ר כי זה הוה ספק פ"ר והוה דבר שלא במתכוון ומותר כמו בכורי חיכא דלא היה פ"ר וכן שיש נקב קטן כמשל ה'ג' אין פ██יך רישא בחדאי כי אפשר שאין שם זוכבים וזה היה כמו במקום דלא היה פ"ר דמותר שלא במתכוון כנ"ל לשב דברי הטור על נכוון כי לא בא לחלק בביואר על בעל התורמות אלא שנ"ל שא"צ לדקדק אח"ז יכול להסיג התיבה בלי בדיקה אם יש שם זוכבים וכן נ"ל להלכה למעשה אדם רואה שם זוכבים פירח תקופה מה שיפוריה אבל א"צ לחפש אחר זה וכ"ש אם יפרח פעם אחת שמא נשארו עד וכדי הוא רבש הטור לסמן עליו בזיה בפרט שלא מציין בפי חולק עלי

36. שולחן ערוך יורה דעתה סימנו פז טעיף ו

ש אמורים דאסור לחותה תחת קידוח של ערג' לפי שהם מבשלים בהם פעים חלב פוגמים בשר, והמהנה תחת קידוח שלחם לא ידי משול בשר מלבד ומוות מלבד ב' חלמים)

37. חיזושי רעכ"א אש

בנובמבר 1947 נקבעו רדרי בד"ה שמיינטן חסום בתקופה של שבע שנים. מועד תום תקופת הרדרי היה ב-1 במרץ 1954. מועד תום תקופת הרדרי היה ב-1 במרץ 1954.

³⁸. ביאור הלכה סימן שטו ד"ה • ולבן יש

ולכן יש ליזהר - חנה הט'ז חדש כאן דבר חדש בעניין פסיק רישא והוא דכתש דוחכה דמספקה לנו אם עשה האיסור או לא אמרינו דבר שאינו מתכוון מותן לר"ש כבונם בגרירות מטה כסא וטפל דספק הוא אם עשה חוץ עי' הנדרה כמו בלה' חיכא דמספקה לנו אם יש איסור בהמעשה שעשה והוא את מתכוון להאיסור נמי מותן לר"ש ולכון מותן בגעילת התיבה דשמא אין בה עתה זוברים ולא דבריו הסברא לאופן אם האיסור יעשה בחזי עי' המעשה [וחויטת המעליה] אך ספק הוא אם יש כאן איסור [חויטו דבר חינוך] ח"ל ספיקא דאוריתנא ושם בגרירה שאני דמספקה לנו על דבר אחר היען החוץ הנשבב עי' פעולתו ולכון מותן דבר שאינו מתכוון דאפשר שלא יעשה החוץ משא"כ בעניינו דספק הוא על עצם הנעללה אם יש בו מה שעשاه צדקה חי' כאשר ספיקא דאוריתנא [ומצאתי בחדושי רע"א ב'י"ד סיון פ' ז' ס"ז בתג'ה שמצוין ג' כתמה להסבירם] ולפוארה יש להסביר ראייה להט' מעתסיפות כתובותן זהביא מתחלה ראייה לשעתה העיריך דפ"ר דלא ניחא לה מותן מהא דסוכה לג' דמעטין עני' חוץ ב'י"ט ופרק והא מתכוון מנא [חויטו שמכיר החוץ יצאת בו] ומושני כבונם שלקטנו לאכילה דבר שאין מותכוון מותן ופרק והא פסיק רישא הוא ומושני כבונם דא"ל הושענא אחריתנא אלמא כיון דלא ניחא לה באתי תקון שי' וזרע החטיפות וכן תואר וווע בחלכות שבת סי' נ"ט וזיל הויאל וא"ל הושענא אחריתנא שרי אפלוי לר"ש דשמא לעולם לא יהיה צריך לשניה ואשתכח דלא תקון כל' ולאו פסיק רישא הוא אבל לר"י אסור דשמא יctrך לה ואגלאי מלתא דכל עבד עכ"פ תלי הדבר בעניין דלהבא שמא יctrך לה ומה תהוקן למפרע עי' חמימות הזה או לא לד"ש וש לדוחות דשים עכ"פ תלי הדבר בעניין דשהבם בספק אם יש על הפעולה הוו נופא איסור ג' וזה בכל דבר שא"מ דמותר יctrך ולא יהיה תקון ודמי קצת להאי דגירות כסא וטפל דספק הוא אם夷' גירותו או לא אבל בעניינו אז דעין על הפעולה שעשו עכשו והדבר תלי בספק דלשעבר אם עשה בזה מעשה איסור דהינו אם יש שם דבר חינוך או לא ח"ל שאור ספיקא ובעניינו לעניין זוברים אין נ"מ בזה דהכא בלא'ה איטי אלא איסור דרבנן דה'ל דבר שאין במש' מיצד וא"כ הוא ספיקא דרבנן ונ"מ בעלמא היכא דהוא ספיקא דאוריתנא כבונ' שרוצה לנעל הדלת וטפסקה לה אם יש שם צבי וכdomה שנכנס מתחלה לתוכו אפשר דהוא בכל ספיקא דאוריתנא אף שאינו יטמכוון לחצידה. אכן מצאתי ראייה לדברי הט'ז מדרכי הרמב"ן במלחמות פרק כירה לגבי המיחם שפניהם וכורי ומקרה הנמרה לא מצרף וקאמר ר"ש היא אכן דבר שאין מתכוון מותן והקשה הראשנים תא מודה ר"ש בפסק רישא ותירץ הרמב"ן דלהלן אינו אסור לשפוך מים למים ולא חשען למצוות דשמא לא הגע לצירוף עכ"פ שנותרנו הרבה שותמים מנוו אנתו וטמא כבר נצדרפה עי' ש' וכן תירץ מהאי שמי דגון בדבר והתלי בספק דלשעבר ג' ב' אמרין דבר שאינו מתכוון מותן לדברי הט'ז וא"ל דעתם הרמב"ן מושום ספק ספיקא דא"כ אמאי אctrך הגמורא ולומר דר"ש היא אפלוי לר"י יהא מותן אלא עכ' דס' להגמירה דזה לא נכנס בכלל ספק ספיקא ומ' מותן ביה כשאיתו מתכוון עכ' דברי הט'ז תנ'ל:

39. שערת מלחץ לחו"ל חלק ג (אה"ע ווח"מ) סימן קב

שאלה: אי ספק פסיק רשי' אסור או מותר.

תשובה: לכואורה היה נראה לומר דכיון דחייב ספק לא חייב פ"ר וכן כתוב חט"ז בס"י שט"ז ס"ק ג' דבسفוק אי יש זבוקים בתיכונה חי נאילו אין כאן פ"ד מושום דחייב ספק פ"ר, וכן ראיינו שכטב בפשיטות בעל עורך לנו לסוכה דן לג ע"ב ד"ה אין ממעטין ביום טובadam בשעה שבאה לידי דין ואיסור אותו יודע לא שיק בזה איסור פסיק רישוי. אמנים ראיינו בהגחות ר' עקיבא איגר ל"ז ס"ל פ"ז ברג"ה שענית לחלק בבן וROL שם: י"א אסור להחותה התשא קשה לי היא איתנו מכון ופ"ר לא חייב טמא לא בשל הגדרה בקדוחה בשחלב ציל דזוקא בספק דלהבא שהוא לא יהיה עשה כן במעשהתו שלו במנゴ נודע בסא יספסל דחייב ספק שהוא גנומה, אבל בספק דלעכבר /دلעכבר/ כמו הכא אדם יש בקדוחה זו בשחלב כדי יתגשם בחוותו זה אלא ודבספק שהוא אין בו בליעת בשחלב זה מיקרי פ"ד, אלום מדברי ט"ז אח"ש ס"ק ג' מבואר דוגם כה"ג לא מיקרי פ"ד, ע"ל רע"א. וראיינו בספר משנה ברורה שהביא ראייה לדברי ט"ז מרמב"ן במלחמות פ' כירה נבי חמימות שפעיטה דוניז' חרמבי' על הקושיא דחייב פ"ד דלחכי מותר לשופך מים למיחם ולא חיישין למצער שמא לא הגיע לצורף, וכן תני חמאירי אלמא דוגם בדבר התלוי בספק דלשעבר דבר שאין מתכוון מודען דברי ט"ז, ע"כ. ולפי דעת חט"ז נעל"ז מותר ליכנס בלילה שבת בפתח א' שיש איזה בתים באחתה העיר אדם פותחן הדלת נדלקת מ Alias להעתקוריש לאםצע, מ"מ כיוון דמספק אם יש שם חכינה זו והוא אינו מתכוון להזלק מותן לפתח החפות, ואנו אם אנגלי מילטה שנדלק א"צ תשובה כיוון שלא עיניו מראות, ע"ז.

א) קשה מה יענה חט"ז על קושית רע"א. נעל"ז לישב דלא כואורה קשה על דעת חט"ז שהוא ג"כ דעת הרמב"ן והמאיר כיון דפ"ר אסור מודאריתנא יש לאסור בספקו לכל ספק דאוריתנא ואין לרמות/לדמתן/ עם ספק דהלא נולחאה/ דשים אין כן מלאכה כיון דאוון מתכוון ואין דאי שעשה איסור, אבל כאן חמי לכל מי שידע שיש כאן זבוקים נלי ובחרו שהוא עשה מלאכה, מה בכך שהוא מספק הוא יש לו להחמיר מספק. וע"כ ניל' דכיון דבשנת מלאתכת מחשבת אסורה וורה א"כ הדבר תלוי במחשבתו ובידיעתו, וא"כ בשלהם אם הוא יודע שבדתי עשה אם יש שם זבוקים א"כ ניל' שבחמשבתו לעשת מלאכה וזהו אינו יודע אם יעשה, וא"כ לא חייב מלאתכת מחשבת שהוא אינו מתכוון דע"כ חייב במתכוון כיון שידע שבבירור עשה המלאכה, אבל אם הוא מושג בשול בשחלב דלא בעין מלאכת מחשבת כל שיש ספק פ"ר אסור כיון דחייב ספק דאוריתנא.

40. חוץ' חכמת שורת אב' נס' רמא

41. פ"ר אידער עט' 30

ספק פ"ר לאעכבר

6. We have seen that if melacha will definitely or most probably occur as a result of doing a permissible act - it is prohibited. But if there is a doubt (פס) whether this act will result in melacha, it is considered a permissible.

If the doubt is not in the action which will result in melacha (e.g. will his dragging the bench make a furrow), but certain related facts or other circumstances are in doubt at the time he is doing the action, this is permissible for an issur d'rabonon. This is known as "איך יישך ר' מאיר ר' ישי" (איך ישייך ר' מאיר ר' ישי) ; that is, it is doubtful at the time he is doing the action whether his action is doing or has done (rather than will do) a melacha].

42. תרומות חזון סימן ס"ז

שאליה: סיכון החזון בכוחל של עץ מבעה יומם או תקעו בספסל או בדף שניים מחוברים, שרי להוציא הסכין בשבת או לא?

תשובות: יראה דוחقا דתקעו הוא בכתול שhortoa מוחבר, יש לחוש לאסוד אם מוציאו. משום דתנן בתבונה /שבת קב ע"ב/: הקורתה כל שhortoa חיב, ומפרש והם תלמידא אליבא דבר, דקליל כוותיה באיסורי, דקorthח חיב ממשם בונה, וחיב קודם שנתמלה חנקב, כדאיתא התם בגמ' ופרש". וא"כ בrhoוצאת הסכין חיכא דתקע קצת ברוחק, כמעט פסק רישיה הוא, שלא יוציאי בנקב והוי ליה קorthח כ"ש. ואנו נראה להבואר ראייה להתייר, מהא דסתובג במרידכי פ' חבית, שאם היה סcin תקע בחתית מותר להחציאו ולהכניתו, שהרי איתן מתכוון להוסיף, ומיתמי ראייה מפ' במא טומני /שבת נ' ע"ב/, הרי סcin ארבוי דביני אוובי דצה ושלפה דצה ושלפה שרוי. ויל' דכין דחבית כל הואה, ואין בנינו סתירה בכלים בדבר שאין בו חיווק ואומנות לכ"ע, ולהיכי אין בו מושט קorthח, אפי' אווי דמי שאל עיסוף בנקב. ואית' זמיהיב ממשם דמתוקן פיתחתי הא מסקין חותם פ' חבית דבר תורה דכל פתח שאינה /שמע צ"ל/. שאיתו/ עשי להכenis ולהחציא לא שמיה פיתחתי הואה, אלא דחכמים גזוו בכל פתחים ונקבים גזירה ממשם לליין דוחנגולים דאיינחו עושים להכenis ולהחציא כדאיתא התם. ולהם קא מכין להוסיף אסור, אבל בשאיון מתכוון, עכ' לומר אפי' אי פסק רישיה הוא שי', דבאיסור דרבנן יש החלק בין מתכוון גמור, לפסק רישיה, כדאיתא בתשובה מורה במודכי פ' הזרק... אמונס נראה דהאי סcin החקית אירוי שהחציאו והכניסו כבר בחול, ולא פסק רישיה הוא שיסוף בנקב, מדמיית עליה ראייה מפ' במא טומני, מסcinא דביני אוובי דצה ושלפה כת'. והחיה עכ' אירוי דלאו פסק רישיה היא שירחוב הגומה, דרי' פ' כירה /שבת מג ע"ב ותד"ה דכ"ע/ דלחכי בעינא דצה כדי שלא יזע עפר ממוקמה ומשום מוקעה. ומ"מ עכ' מודה הוא ושלפה, دائ' היי פסק רישיה להרחוב את הגומה חי אסור, וכיוון שכבר מנגד העלם לאסוד ולהזיא סcin התקע בכתול, ואשכחין בה טעם כדפרשי', יש לנו לקיים המנתג אפי' הואה לקלא, כי' שלחומרא אבל אם תקע הסcin בדב' תלוש בספסל וכח' לא דעתינו כלל טעם וסבירא לאסור, והמתחריר בדבר מפרקיו הואה על מודווין.

ויעשו היפך מותן מותן¹², וכמו: ר' יהודה

דרשי' משחא¹³, ופרובול דאמר שמואל אבטלינה¹⁴יא. וכן אמר ר' גמליאל: על הישנות אנו מצערדים¹⁵. ואף אם יכוונו האמת, כפי מה שהוא רצון הבורא באמת, בכל זאת לא דצה השם יתעלה לעשומו חק נצחי מטעמים הכלוסיטים בתקך אליריך¹⁶, ורק שיחיה מעצת החכמים וברצונם¹⁷, ורצה דוקא שנשמע בקולם¹⁸, אבל לא בפרט הדברים¹⁹. ומצאנו דוגמאות בתקה עניין דומה לזה, מה שהחומרה תורה לשמע בקול מלך יותר ממה שהחומרה לשמע בקהל היכמים, ותבין מיתה בדרכי קדשו (ויהושע א, י"ח) "כל אשר ימרת את פיך מות ימות"²⁰. ובכלל זאת, לדוגמא, שמעי בן גרא, והוא מצווה מן השם לשמע בקהל שלמה, לבלי לצאת מקרר העיר וחוצה²¹, וחיב מיתה על זה²². אבל האם רצתה השם שיאמר זה שלמה, ואם היה חפוץ יתברך בפרט הזה? ! שמה איכפת לויזמאנא אם יציא, הלואי לא אמר שלמה זה, ולא היה מסבב לקחת בת פרעה²³, ולסבב חרבן הבית גולות ישראל²⁴. כמה שמה החומרה לחוק לבני ישראל לשמע בקהל חז"ל ככל הכלך — מאן מלכי, רבנן²⁵. אבל כפרסי הענוי אין רצוני בציורי פרטוי [וממצאיין כן - בכיאור לרביבינו משה פרק יא מוחלכות ברכות

ילכה ג': נמצאו עניין הדברים והצעחות כך הוא על וכו', יעוני נס²⁶). וזה פירוט הירושלמי סוכה²⁷ (פרק ג' הלכה ד') דיום ראצין מביך "על נטילה לולב", ושאר יוכי מביך "על מזות זקנים" — דהכזונה לשמעו בקהלם²⁸.

43. משך חכמה שופטים

יז, א' לא תפור מון הרבר אשר יגידו לך ובור ראיתי לברר בויה דעת הרמב"ם בשרשיו, דעל כל דבר מדברי חכם הוא עובר ב"לא חסר"²⁹. והרמב"ן האריד בעוצם פלפלו לדוחות מה מראות רבות, עצמו מספור³⁰, וככלל השגתנו,adam כן היה ראוי להחמיר בספקו³¹, וביטול דרבנן מפני דאוריתחא³², ואתה דרבנן ומובל דאוריתא

בחערות³³. והאריך למואוד בעניינים אלו וחידש בהם שיטה אחרת³⁴, זאנכי עפר ואפר תחת רגלי, אמר כי לשיקול דעתך האמת כדברי הרמב"ם והעיקר הואה זה: — כי התורה רצחת אשר מלבד עניינים הנצחית והקיימים לעד³⁵, ייחדש עניינים, סייגם, ואזהרות, וחנורות, אשר היו זמינים, הינו שיחיה ביד היכמים להוציא על פ' גדרים הנמסר להם (שבאוננים אלו ניתן להם רשות). ואם יעמוד בית דין אחד גדול בחכמה ובמנין, ובזהבנם כלל ישראל בפי הגדרים שיש בזה³⁶, הרשות בידם לבטל. ולמען שלא ימצא איש אחד לומר אני הרואה ואני כפוף לחכמי ישראל³⁷, מתנה תורה גדר "לא חסר וכו'", שם לא כו' היהת תורה מסורה ביד כל אחד, ויעשו אגדות אגדות³⁸, ויתפרץ ההקשר הכללי, מה שמתגנד

לרצון השם, שיחיה עם אחד לשמעו לחכמים. ואם לא ישמעו עוברים ב"לא חסר" מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל³⁹. ואם בן המזוזה דוקא לשמע מה שיאמרו. אבל העניין בעצמו שאמרו וחדשו, אפשר דאיינו מתקבל אל רצון הבורא, ואם יאמוד בית דין אחר הגדיל ויבררו טוענים, או שעוא דבר שאין העבור יכול לעמוד⁴⁰.

וכיוון שעל זה לא דברו יותר, אם כן לא נקרא מי
שאינו עוזה לנו, איןנו שומע בקולם. וכדוע לא
היה מטור? ! וכן קטן נאמן זי, כיוון שאיננו
עויצים זה מפני שאינו שומע בקולם. אם כן זו
לא עברו על "לא חסור". (ובן) לא שייך כלל זה
(בשלו יג, כא) "לא איזוג, לצדיק כל אוין", כי
שאינו יידע אינו עוזה אייסו כלל וכלל זי.

ומעתה ננאר כל השגוחין זא: כי זיך מספק לא
ובגדורי תורה. שמא הוא חוויר. אם כן אך אם לא
זואה הבורה על ספק. בכל זאת שמא הוא חוויר.
אם כן אכלנו חוויד דבר ד麥תוועט באהת זא. אבל
בספק עירוב זא. אם כן כיוון שהענין הזה אינו
בפרט רצון הבירה זא. רק שזו לשכוע אליהם

ט. שלחנו ערך ארכח חיים סימנו שיד סעיף א

הנאה שוחרר את גביו או את גביו של גבר, אבל אם לא החזיר מנגנון אחד יותר פשוט רשות (ב) דרשנה נקב ופומח לסתות (עת' סי' ס' 3).
הנאה שוחרר את גביו או את גביו של גבר, אבל אם לא החזיר מנגנון אחד יותר פשוט רשות (ב) דרשנה נקב ופומח לסתות (עת' סי' ס' 3).

45. משנת בוחרת סיטון שיד סקיא

(א) תקוע - הינו שורה תקוע בחזוק ועי' החזאות והכנסתו פסק רישא הוא שיתרחב חנק א"ה כיוון דעתך אסותו הוא רק מודרבן ס"ל דורי כיוון שאין מתקין ליה דעת הרמא לחולק עליו דזוקא בשותאיו עם אחר מבعد יום עליין נתרחב קעת דzon לא היה פסיק רישא אבל בלאה אסור דפסיק רישא הוא דאין דהוא פתוח שני עשי לחכמים ולחותאי דאסותו והוא רק מודרבן וככל"ס"ל דפסיק רישא אסור אף במלתא דרבנן ועין לקמן בסיל' דברתול שהוא מוחב גם המחבר מודה דאסתו להוציא חסין שהיה תקוע בו מערב שבת [זורה] בחביטת שמחותן ארבעים טאה דיזניא ג"כ ממש כל דוחי כאחלה] דשם במתכין לתרחיב הגקב וחיב מושם קודח דוחי תולדה ובונה וכן אפלו אם איתן מכין עכ"פ פסק רישא הוא והנה לעניין עיר חזון הסכמו חמ"א וא"ר הגר"א והגר"א זפסיק רישא אסור אף במלתא דרבנן ומ"מ הכה מצדדים חמ"א והגר"א זמדיאן אף בכתול שי והיכא שאנו מתכין בין שאיצ' להגומא וחוי מלאה שאצל'ג' ונរע משאר אישור דרבנן דאסות היכא שהוא פסק רישא כיוון שהוא ג'כ' מסקלול ונום הוא כלאות יד ומילא נעשה הגומא בכתול ע"י תוצאות הסכין שמרתחב הגומא וכדרעלן בסימן שי"א ס"ח גב' צנוי ע"ש אלא שחולם נהגו בו אסור להוציא דעראה כעשה נקב בכתול וגם חט"ז מצדן בעיקר הדין או' בכתול ומ"מ סיים דאין בידו להקל נגד חותנ"ז החש"ע וחרמ"א שפסקו כלל בסוף הסימן להחמיר לעניין בכתול וכן הוא ג'כ' דעת הא"ר כהש"ע והרמ"א דאפשר דעתה לה שירה וגקב מרווח לחזור ולהתחזב בו הסיכון ובאופן זה בחדאי לכ"ע אסור] אלא לעניין תבית דעתך לאפשר דעתה לה שירה וגקב מרווח לחזור ולהתחזב בו דעת המחבר שמתיר להוציא חסין בשבת כיוון שאין מתקין להוציא הגקב אפילו היכא שלא הוציאו מעולם מהתלה:

4. משנה בוחרת סימן שטן ס'ק טו

(ט) **תגובה קטנה** - אבל תגובה וולגה סבירה לה לרמאותם שרי דאפיו אם יהיה אדם עומד בתוכה לא חייה יכול לטעות בחוד שתחיה וגם הוא דבר שאין במשמעותו:

4. שער הצעון שם ס'ק יה

ר' ל' משום זהה תרי דרבנן משוויה מותר באיטה מכין עא"ז זהה פ"ד (פמ"ג)

ס. ל'ט מלאכות עם רשות

(ב) חתיכת אשכליות ושרד פירות אין בה אישור (אויג דאסור לסתחן להדיין למשקים) אפילו אם פסיד שע"י חתיכת הפרי יסתה משקדים לקערה דאיינו אלא כידון פסיד בתרי דרבנן דשרו נמכור או מביא סוי שטוי ע"ש בשעה'צ ס"ק יה' והז' דמי סחיתת שרד פירות אפילו למשקדים רק אישור דרבנן לרוב פוסקים ע' מביא סוי שיב ס"ק ה' וגמ' מעשה הסחיטה אינו אלא בשינוי וכלאי דעת חיתוך הפרי אין דבר לסתחות ובכ' בששכילה פיה העזה מב'